

SZABOLCS-SZATMÁR-BEREGI
SZEMLE

TÁRSADALOMTUDOMÁNY • IRODALOM • MŰVÉSZET

ÁRVÍZ A FELSŐ-TISZÁN – 1947/48
LUBY MARGIT KIADATLAN ÍRÁSAI
A VÁMOSATYAI VÁR

2023
•
II.

SZABOLCS-SZATMÁR-BEREGI

SZEMLE

TÁRSADALOMTUDOMÁNY • IRODALOM • MŰVÉSZET

A MEGYE ÖNKORMÁNYZATÁNAK FOLYÓIRATA

MEGJELENIK NEGYEDÉVENKÉNT

58. ÉVFOLYAM, 2023. II. SZÁM

E számunk megjelenését támogatta:
a Nemzeti Kulturális Alap,
Nyíregyháza Megyei Jogú Város Önkormányzata

Nemzeti
Kulturális
Alap

Főszerkesztő:

Karádi Zsolt

Szerkesztőség:

Antal Balázs, Babosi László, Béres Tamás, Drabancz Róbert, Marik Sándor

Nyomdai előkészítés, tördelés:

Lakatosné Mészáros Gyöngyi, Nyíregyháza

Kiadja:

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár, Nyíregyháza, Szabadság tér 2.

Felelős kiadó:

Tomasovszki Anita igazgató

A szerkesztőség címe: Nyíregyháza, Szabadság tér 2.

Levél cím: 4401 Nyíregyháza, Pf. 23. Telefon: (42) 598-888, fax: 404-107

E-mail: szabolcsi.szemle@gmail.com

<http://mzsk.hu/szemle>

ISSN: 1216-092X

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág.

Előfizethető közvetlenül a postai kézbesítőknél, az ország bármely postáján,
Budapesten a Hírlap ügyfélszolgálati irodákban és a Központi Hírlap Centrumnál.

Évi előfizetési díj 3000 Ft.

Befizetéskor minden esetben kérjük feltüntetni a Szabolcs-Szatmár-Beregi Szemle nevet!

A folyóirat Nyíregyházán megvásárolható
a Móricz Zsigmond Megyei és a Városi Könyvtárban,
Budapesten az Írók Boltjában, VI. kerület Andrássy út 45.

Nyomda: IMI Print Kft., Nyíregyháza

Tartalom

VÍZÜGY

SZLÁVIK LAJOS – FEJÉR LÁSZLÓ

Az 1947/48-as árvízkatasztrófa a Felső-Tiszán 3

VÁRAINK AZ ELTÚNT IDŐBEN

SZABÓ RENÁTA

A Büdy család vámosatyai vára 30

HELYTÖRTÉNET

HOLMÁR ZOLTÁN

„Hozzon egy szál virágot”

A nyíregyházi 1848-as sírkert 40

NÉPRAJZ

RATKÓ LUJZA

Pásztortudomány és paraszti etikett

Luby Margit két kiadatlan írásáról 56

LUBY MARGIT

A jószág népi orvoslása 58

Az óvoda és a néprajz 62

SPORT

STEVANYIK ANDRÁS

Az olimpiák és Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegye

II. rész 67

PEDAGÓGIA

BREZSNYÁNSZKY LÁSZLÓ

Küzdelmes utak és útvesztők az egységesülő tanárképzésben

A tanárképzés szakmai élménye 76

ÉPÍTÉSZET ÉS MŰVÉSZETTÖRTÉNET

SIPOS LÁSZLÓ

Egy titokzatos Krisztus-falkép Nyírturán 87

IRODALOM

ZIMONYI ZOLTÁN

Féja Géza: Lombhullás 91

INTERJÚ

MARIK SÁNDOR

Adatok és összefüggések

Beszélgetés Hajnal Béla közgazdász-statisztikussal életútjáról,
a statisztika szerepéről

97

SZÉPIRODALOM

KÜRTI LÁSZLÓ

Petőfi kétszáz, Kórházi panasz, Zónázó

111

PELEHÁCS NIKOLETT

Január

114

OLÁH KÁRMEN

A múlt ott jár a falak között

115

KOSZTEL AMINA

Időhurok

116

TRESZKAI HENRIETTA

Fű-alatt, Szabad vagyok

117

CSONKA ANNA

2., 4.

118

SZILÁGYI ERIK

Ha még egyszer

119

NEKROLÓG

CSIKOS SÁNDOR

Kedves Frici!

Búcsú Bárány Frigyes (1930–2023) színművésztől

120

KARÁDI ZSOLT

A felemelő kegyelem

Bárány Frigyes (1930–2023) emlékére

121

SZEMLE

VIGA GYULA

Egy új könyv Luby Margit néprajzi örökségéből

124

SZEMÁN LÁSZLÓ

Ivan Szerov: A bőrönd titkai

A KGB első elnökének titkos naplói és feljegyzései

127

KUJBUSNÉ MECSEI ÉVA

Üzen a múlt

Gróf Lónyay Márta naplója 1912–1922

131

Üzen a múlt

Gróf Lónyay Márta naplója 1912–1922

Egy-egy levéltári forrás ablak a múltba, ugyanakkor üzenet a jelennek is. Irrattípustól függően kiolvashatóak belőlük nemcsak a meghatározó történeti adatok, hanem információt nyújtanak a korabeli emberekről, évelekről. Az ego-dokumentumok (naplók, levelek, visszaemlékezések) különösen alkalmasak arra, hogy segítségével rekonstruáljuk akár a hajdani eseményeket, akár a makro- és mikro-történeti összefüggések megértéséhez nélkülözhetetlen korabeli feelinget is. Az őszinte, leplezetlen és szépítés nélküli személyes érzések, a tipródások, vívódások, örömök, tragédiák leginkább a naplókban érhetők tetten. Ezek a szubjektív történelem primer dokumentumai, amelyekben íróik az eseményeket és gondolatokat a mindig aktuális jelen megélekor, gyakran szinte a történelem pillanatában rögzítik. A bejegyzések ezáltal spontánok, kendőzetlenek, rájuk nyomja bélyegét a „jelenléthatás”. Mint az azonnali reakciók, gyakran heves érzelmektől fűtöttek, így még az is előfordul, hogy nem igazán objektívek. Nem ritka, hogy a bejegyzés kissé később íródott, de ebben az esetben is az életesebnyt még frissen, szépítés nélkül vetették papírra.

Az őszinteségnek az volt a fő oka, hogy a naplók nagy része nem a nyilvánosság számára készült, hanem valójában öndokumentálás. Azok, akik csak maguknak írták, sokszor nem is mutatták meg senkinek, kulcsos fiókban őrizték. Voltak olyan naplók, amelyekből kiderül, hogy beleolvashatott egy-egy bizalmas barát nő vagy testvér, akik különleges pillanatokban akár írhattak is bele. Azok számára, akiknek nem volt bizalmasuk,

a napló pótolta mindent: megértő szülőt, szeretőt és barátot. A napló lett az elmúlt évszázadokban a kibeszélés, az önismerteti tréning eszköze, az öröm és bánat befogadója, amely még a lélek könnyebbé válásához is hozzájárult. A naplóíró naponta összefoglalta, mérlegelte a vele történeteket, ezzel is kijelölve a további napok teendőit, ezzel saját maga útját. A bejegyzéseket később újraolvasta, így keresve a magyarázatot saját aktuális érzéseire, viselkedésére és arra az útra, amely pillanatnyi állapotához vezetett. Naplóban rögzített élete újragondolása körvonalazhatott kilábalási lehetőségeket az esetleges érzelmi hullámvölgyekből, válságokból is.

Naplót írni minden évszázadban nehéz volt – főként akkor, ha ezek voltak az első lépcsőfokok a felnőtté válás útján. Azok, akik éppen hogy nekikezdték, bizonyára kaptak instrukciót, akár mintát is, hogy mit érdemes lejegyezni, de a naplóírás lényegére, arra, hogy a történetek dokumentálása mellett miként lehet vele elérni a kibeszélés általi lelki egyensúlyt, mindenkinek magának kellett rájönnie. Aki nem jutott el ideig, vagy nem volt szüksége erre a támogató „barátra”, az hamar abbahagyta a naplóírást. Évszázadokra visszamenően dokumentált, hogy az írástudó társadalmi rétegek tagjai közül sokan vezettek naplót, lányok és asszonyok, fiúk és férfiak egyaránt. A megmaradt, és az utókor számára hozzáférhetővé vált naplók különbözőek. Tartalmukat, stílusukat befolyásolta a naplóíró maga, de hatással volt rájuk a korszellem és a divat is. Bár jellegénél fogva írója nem komplex, befejezett történetet jegyzett le, hanem a történet maga a naponta tett bejegyzésekből állt. A jelen pillanatról szólt, de

felidézhetette a múltat, sőt a műfaj azt is megengedte, hogy jövőbeni álmokkal legyen tarkított egy-egy történet vagy érzelmi megnyilvánulás, esetleg gondolat-sor. Néha a naplóíró az öncsalás miatt „kerékített/hazudott”, hogy az elmondottak teljesnek, szépnek, csúnyának tűnjenek – vagy éppen olyanak, amilyenek láttatni akarta...

Ha nem volt lejegyezhető történet, akkor írtak az időjárásról, vagy megosztották a naplóval gondolataikat, érzéseiket, vágyaikat. Helyet kaptak itt az olvasmányélmények, kedvenc versek, regényrészletek – előfordult, hogy eredeti (főként német, francia és angol) nyelven bemásolva.

A napló nem történelemkönyv, hanem a hétköznapokban egy ember által megélt saját történet pillanatnyi érzelmetől vezérelt leírása. Emiatt a „világtragédiának” feltüntetett egyéni problémák néha nagyobb hangsúlyt kapnak, mint a valódi világtragédia. A köznapi, alig néhány embert érintő történetekkel kapcsolatban hömpölyögve áradhatnak az érzelmek, míg a milliók sorsát befolyásoló történetek alig említődnek. Nem az iskolában tanultakat kell keresnünk benne, hanem a tananyag háttérét adó emberi élet egy darabkáját lehet benne felfedeznünk. Ez csak egy csepp a tengerben, egy megélés-történet, egy narratíva, amely azonban a történelem egy szemtanújának, a napló írójának nemcsak életét, hanem lelkét, világszemléletét, gondolatait, érzéseit is magába foglalta. Ebből nem rekonstruálhatjuk teljesen a múltat, hiszen annak csak egy szilánkjára, de ráérezhetünk a korra, a történelmi szituációra, az emberi cselekedeteket mozgató érzelmek szerepére, a tettek motivációira.

Sokan új életszakaszba, pl. házasságba lépve többnyire abbahagyták az írást, sőt saját maguk, vagy örökösük meg is semmisítették a féltve őrzött naplójukat, mert annyira kitarulkozó volt, hogy úgy vélték, nem tartozik másra. Volt olyan is, aki azt kérte, hogy vele együtt szálljon a sírba, ne kerüljön illetéktelen kezekbe. Azok a szerencsés családok, amelyek elődeik naplókönyvét megörökölték, szeretettel és tisztelettel őrizték és őrzik ma is, mint féltett relikviát. Közkinccsé tételük nagy felelősség. Megjelenésük fontos, hiszen egyrészt a jelen és jövő számára nélkülözhetetlen, egyedi, máshol fel nem lelhető információkat rejtenek a múltból, ezeket azonban a közérthetőség kedvéért a célközönség számára megfelelő magyarázatokkal kell ellátni. Másrészt mérlegelni kell, hogy a nem nyilvánosságnak szánt, legintimebb részek tartoznak-e bárkire, vagy a bennük lévő információk – főleg a kortárs naplók esetében – jelentenek-e „veszélyt” másokra. Ugyanakkor mindig gondolni kell arra is, hogy a nyilvánossá tétellel lerántjuk a leplet a naplóíróról. Fontos kérdés, hogy mihez van erkölcsi-etikai-lelkiismereti szempontból jogunk? Miként adjuk ki a rejtőzködni kívánó érzéseket és gondolatokat, mennyire megoldás a túl személyes részeknél a jótékony homályt biztosító szerkesztői [...] jelzés.

Az általában kapcsos könyvecskébe, díszesebb füzetbe írt naplók sokszor igen kalandos utat jártak be, míg eljutottak a közgyűjteményekig, vagy családi ereklyeként a közkinccsé válásig.

Így a Jankovich-Bésán család mindannyiunk számára átnyújtott ajándékának tekinthetjük gróf Lónyay Márta naplóját, amelyet férjének második felesége juttatott el az örökösökhöz, Márta

testvérének fiához. A Tuzsér Községért Közalapítvány Lónyay 200 gigaprojektjének keretei között megjelent *Grófkisasszonyok a 20. században* címet viselő forráskiadvány a tulajdonos Jankovich-Bésán Dénes, valamint a közismert genealógus, Gudenus János József és Komáromi Csaba irodalomtörténész alapos és szakszerű, értő és mélyen érző gondozásában jelent meg.

A naplóíró a sokak által ismert gróf Lónyay Menyhért unokája, III. Menyhért és Kendeffy Ilona házasságából elsőként született Márta. Éppen, hogy elmúlt 14 éves, amikor 1912-ben Isten nevével nyitva elkezdte vezetni a korabeli szokások szerint a hölgyé válása útját dokumentáló naplót. 10 év alatt 7 füzetet írt tele.

Mi az, ami egy arisztokrata tinédzserlány néha hetente összefoglalóan, másnapra tett feljegyzéseiből megtudható? A magánéletének történései révén bepillantást enged családjának és társadalmi rétegének mindennapjaiba abban az évtizedben, amikor felfordult a világ. A kronologikusan leírt események a napi történésekről adnak hol lakonikus, hol bőbeszédűbb leírást, vázolva a hétköznapokat, amelyben az ebben az életkorban természetes érzelmekre és tevékenységekre árnyékot vetett az első világháborúval, majd az azt követő évek politikai eseményeivel a történelem.

A napló funkciója a személyes érzelmek és kitarulkozások befogadása volt. Márta – testvérellel ellentétben – nem érzelmek hullámain sodródó romantikus regényt írt a saját életéből. A számára természetes körülményeket és életvitelüket nem tartotta olyan különlegesnek, amely hosszú, részletező beszámolóra inspirálta volna. Írt betegségekről, örömeiről,

bánatokról, tanulással, szórakozással töltött hétköznapiokról és ünnepekről: karácsonyról, húsvétról. Megtudhatjuk, hogy mivel töltötték a szabadidejüket: különböző nyelveken olvastak, zongoráztak, teniszeztek, lovagoltak, kártyáztak, Márta nagyon szeretett festeni is. Attól függetlenül, hogy viszonylag nagy számú személyzet állt rendelkezésükre, a háziasszonyi teendőkre is belekóstoltak: főztek, befőztek, stoppoltak. A szerető család összetartója és lelke a felettebb gondoskodó és megértő édesanya volt. Ha kellett, éjszakázott beteg gyermekei mellett, ápolta édesanyját, vagy éppen lányait Bécsbe vitte orvoshoz, Abbáziába erősödni, gyógyulni. Bár nem tartoztak a leggazdagabbak közé, de a kisbózsvai kastély élete illeszkedett a társadalmi rangjukhoz megkívánt reprezentációhoz. Gyakran fogadtak vendégeket és jártak ők is rokonokhoz, ismerősökhöz, barátokhoz, akikkel együtt bridzseztek, báloltak, vadásztak. Mindig bőséges asztallal és szívélyes vendéglátással várták a hozzájuk betérőket. A társadalmi csoportkohéziót erősítették a rendszeres pesti találkozások farsangkor februárban és a lóversenyek szezonjában, májusban. Ilyenkor a vidéki arisztokratákhoz hasonlóan ők is több hetet töltöttek a fővárosban. Itt szállodákban (gyakran az Angol Királynőben vagy a Bristolban) laktak. Minden nap zsúfolt programot szerveztek: látogatták rokonaikat, ismerőseiket, akikkel színházba, uzsonnákra, kirándulásokra, csónakázásra, vacsorákra jártak. Sok meghívást kaptak a különböző táncos rendezvényekre. Kiemelt program volt a naponta máshol tartott bálokban való részvétel. A legemlékezetesebbek egyike 1918 februárjában a farsang hatodik bálja lett, amelyet ők adtak a pesti

Casinóban. Ez év vége is nagy élményt tartogatott. Ferenc József halálát követően, december 30-án megkoronázták IV. Károly királyt és Zita királynét. A koronázási ünnepségre a Lónyay család is meghívást kapott. Ekkor viselt díszmagyarjában fotó is készült Mártáról, amit beragasztott a naplójába.

A társasági események különös hangsúlyt kaptak az életében. Ezek adtak lehetőséget ugyanis a saját köreikbe tartozókkal való találkozássra, de a közelebbi kapcsolatok kialakítására, a párközvetítésre is alkalmasak voltak. Márpedig a korabeli fiatal lányok legfőbb célja az volt, hogy jól menjenek férjhez, leghőbb vágyuk pedig az, hogy boldoggá tegyék házastársukat. Maga a meghívás, a vendégkör, az ülésrend is árulkodott a házasságszerző rokonok, ismerősök szándékáról. Márta is sok invitálást kapott, volt ahova a szórakozás, más helyekre a barátság, vagy éppen a szerelem miatt ment el. Ámor nyila korán eltalálta. Érzései azonban nem letek viszonzásra. 8 évig tartott a plátói szerelem. Ez idő alatt a választottja kétszer is megnősült. Először rangon aluli házasságot kötött, ami miatt kiszorult az arisztokraták köréből, így szülei unszolására elvált, exfeleségét családjá tekintélyes summával kárpótolta. A második házasságát egy svájci nővel kötötte. A naplóbejegyzések végigvezetnek bennünket a különleges érzés fellobbanásától a lelkesedésen, majd csalódásokon át a fájdalomig, lányregénybe illő epizódokat és érzelmeket is felfedve.

A napló különlegessége, hogy mivel az első világháború időszakában íródott, sajátos képet ad arról, hogy a háttérországban honnan, milyen híreket kaptak a fronton harcoló szeretteikért, ismerőseikért aggódók és milyen érzések vetettek

lélekromboló árnyékot a társadalomra. Mindig és mindenhol ez volt a téma. Nemcsak hallottak, olvastak, beszéltek a haditettekről és szörnyűségekről, hanem szembesültek is vele. Rendszeresen vittek ugyanis segítséget a katonavonatokhoz és kötelességüknek érezték a sebesültek ápolását is, így első kézből értesültek a borzalmakról. Márta gyűjtést is rendezett egy lerombolt felvidéki iskola számára.

Mint ahogy az életére, úgy naplójára is ránehezült a történelem. 1914. november 2-i bejegyzésében ezt írta: „Milyen furcsa, hogy már 17 éves leszek. Milyen másnak képzeltem magamnak. Sohasem gondoltam, hogy akkor egy ilyen borzasztó világ lesz. Milyen szép volt tavaly ilyenkor, milyen jól mulattam azon a velejtei bálon. Igazán csúnya, hogy ilyen időkben még a magam multságára gondolok. De olyan valami gyönyörűnek képzeltem magamnak ezt az őszt. 17 éves, majdnem felnőtt. Terében egy kosztümbál, hubertus [vadászat], Csörgön jour, és a többi. Hát persze, hogy gyönyörű lett volna. De hát ez mind olyan mellékes, csak már vége volna e rettenetes háborúnak, és ezek a szegény katonák mind hazamennének, és Lajos bácsi és Imre élve és egészségesen itt volnának, az olyan jó volna. Csak megengedné már a jó Isten.”

A későbbiekben sem osztja meg naplójával romantikus ábrándjait és olvasmányélményeit, hanem a háború sajátját és a különböző helyen hallottakat jegyzi le. Ettől aztán más lesz a kis kapcsos könyve, mint a húgáé, amely poétikus és patetikus, míg az övét unalmasnak gondolja. Pedig éppen a világra való nyitottságának köszönhetően nemcsak egy bakfislány hétköznapjairól szóló feljegyzéssor ez a napló, hanem a háború

tükre is. Sőt az 1919-es évről szóló szemtanú-leírás arról, hogy miként menekültek a cseh betörés elől Budapestre, majd a kommunisták elől az Alföldre, különleges aspektust kínál oral history. Ekkor töltött errefelé, Ófehértón, Tuzséron és a környéken családjával néhány napot Márta, aki Bátyúban született és rövid időt ott is élt, azonban Kisbózsivára költözve inkább az a vidék, a Dunántúl és Budapest lett az élettere.

Végül azért szólni kell a *happy endről* is: ez nem maradhat el a sajátos lányregénynek tekintett napló végéről: Az 1920. július 29-én kelt bejegyzésben ez olvasható: „Édes jó Istenkém!!!” A felfordult világban is rátalált hát a szerelem. A gróffal, akivel egy társaságba jártak, egyformán gondolkodtak, ugyanazokat tartották fontosnak, végül boldog házasságban éltek. Asszonykorában már nem vezetett naplót – vagy azok a kötetek nem járták be azt a kalandos utat, amelyen az ifjúkoriak végül is eljutottak a család ma is élő tagjaihoz. Mindenesetre lánykora dokumentálását 1922. május 29-én lezárta. „Lengyeltóti. Már több egy évnél, hogy megesküdtünk! Milyen boldog egy esztendő volt, azt ki sem mondhatom. Az én kis Furim leírhatatlanul jó hozám, igazán nem érdelek meg ennyi szeretetet, kényeztetést, egy önző disznó lesz belőlem. Sokat utaztunk, mászkáltunk az elmúlt év alatt. Voltunk Soborsinban az apóséknál. Hála Istennek, ott is nagyon javult a helyzet, Furi és apja igen jó lábon vannak unberufen [szerencsére]. Tonynak április 22-én született egy kis fia, Endre-Gézának hívják. Borzasztó kedves kis majom, Jóska és Tony nagyon boldogok velem. Talán majd nekem is lesz idővel.”

Álmai ez ügyben nem váltak valóra, de szerencsére maradtak olyan rokonai, akik gondozzák az emléket többek között ennek a naplónak a kiadásával, amelyben közreadnak több családi fotót is, illetve leszármazási táblákkal, valamint az informatív, de mértéktartó lábjegyzeteken kívül rendkívül alapos kutatást igénylő, 30 oldalon át tartó név- és helymutatóval segítik az olvasót gróf Lónyay Márta egyéni világának megértésében.

A történelem visszatükrözése mellett azonban másra is felhívja a figyelmünket a napló. Üzen a jelennek, jövőnek. A műfaj sajátosságából adódó jellemzőivel ugyanis rávilágít arra, hogy saját lelki békénk megteremtése, önismertünk kiterjesztése érdekében, sőt frusztrációink feloldásában segíthet nekünk is. Évszázadokon át sokakat lendített át a magányon, depresszió, szomorúság és járult hozzá a boldog pillanatok megéléséhez, megőrzéséhez, az öröm, szeretet, szerelem, lelkesedés érzésének megosztásához. Ma is egy lehetőség, ha nincs kivel beszélgetnünk, ha egy percre meg akarunk állni a rohanásban és önmagunkkal foglalkozni. Vagy ha csak dokumentálni szeretnénk mindennapjainkat úgy, hogy nemcsak csillogunk a Facebookon közzétett szelfivel, hanem gyászolni, panaszkodni, bosszankodni is

akarunk magunkban úgy, hogy ne legyen tanúja, aki előtt szégyenkeznénk miatta és az érzés csak a miénk maradjon. Fontos, hogy ne őrizzünk magunkban semmit, ami rágná a lelkünket és megbetegítene bennünket, osszuk meg inkább naplónkkal a kibeszélhetetlent, mintegy terápiaként kiírva magunkból mérget, haragot, elkeseredést éppen úgy, mint a szárnyaló örömet, a boldogságot. Mindegy, hogy milyen nyelven – esetleg akár titkosírással is – vagy milyen típusú (belső, terápiás, tematikus, kódolt, titok-) naplót írunk, a lényeg az önmagunk előtti őszinte kitárulkozás.

Vegyük észre, hogy ezzel a naplóval is üzen a múlt – nemcsak a társadalomtörténeti információkkal, hanem magával a műfajjal is segítő kezet nyújt rohanó világunk elmagányosodóinak a régen feltalált és kipróbált lélekkönyvitő lehetőséggel, a naplóírás évszázados gyakorlatára való figyelem ráirányításával is!

Grófkisasszonyok a 20. sz. elején. Gróf Lónyay Márta naplója 1912–1922. Közreadja: Gudenus János József, Jankovich B. Dénes, Komáromi Csaba. Tuzsér Községért Közalapítvány, Tuzsér, 2023. 443 p.

KUJBUSNÉ MECSEI ÉVA

Szerzőink

Dr. habil Brezsnnyánszky László – ny. egyetemi tanár, Debrecen

Csikos Sándor DLA – Kossuth-díjas színművész, Debrecen

Csonka Anna – középiskolás diák, Nyíregyháza

Fejér László – vízépítő mérnök, Budapest

Dr. Holmár Zoltán PhD – történész, Kállay Gyűjtemény, Nyíregyháza

Kosztel Amina – középiskolás diák, Nyíregyháza

Dr. Kujbusné Mecsei Éva PhD – főlevéltáros, igazgató MNL SzSzBVL

Dr. habil Karádi Zsolt PhD – főiskolai tanár, Nyíregyházi Egyetem

Kürti László – költő, középiskolai tanár, Mátészalka

Luby Margit (1885–1976) – néprajzkutató

Marik Sándor – újságíró, Budapest

Oláh Kármén – középiskolás diák, Nyíregyháza

Pelehács Nikolett – középiskolás diák, Nyíregyháza

Dr. Ratkó Lujza CSc – néprajzkutató, Nyíregyházi Egyetem

Dr. Sipos László PhD – jogász, művészettörténész, műemlékfotós, Nyíregyháza

Stevanyik András – helytörténész, Nyíregyháza

Szabó Renáta – régész, PhD-hallgató, Tarpa

Szemán László – levéltáros, PhD-hallgató, Nyíregyháza

Szilágyi Erik – középiskolás diák, Nyíregyháza

Dr. Szlávik Lajos – vízépítő mérnök, professor emeritus, Solymár

Treszkai Henrietta – középiskolás diák, Nyíregyháza

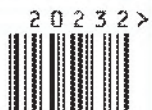
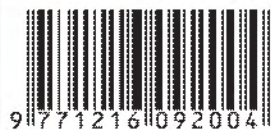
Prof. dr. Viga Gyula – etnográfus, szerkesztő, Miskolc

Dr. Zimonyi Zoltán – irodalomtörténész, kritikus, Piliscsaba

750 FT

MAGYAR MÓNICA: VILÁGÓRA

E számunk
megjelenését
támogatta:

Nemzeti
Kulturális
Alap